

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Dissertatio Paraeneticæ Apologetica In Vitam Mirabilem, & Cœlestes Revelationes Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanae, Ordinis Sanctimonialium S. Brigittæ in Hispania Fundatricis

Tanner, Jan

Neap., 1690

§. 2. Deus jubet Marinam ob valde sublimes fines, ea scribere, quæ ipsi
eveniebant.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41415

atq; perfectionem suorum Electorum, ut dum illæ firmiter, ac stabiliter in anima perseverant(quemadmodum perseveraverunt in Venerabili Marina, quamdiu ego ipsi fui à confessionibus) sint septem indubitata testimonia, septemq; certissima indicia ejusdem DEI, qui illam adedò insuetis ducit viis, reddendo ipsam immunem ab omni diaboli, vel proprii spiritus illusionē. Et propterea illi dedit naturam, indè quidem extremè reformidantem ejusmodi dolos, hinc verò vividam, perspicacem, ac impigram, & celerem in examinandis, & perspicendis rebus internis, quæ illi eveniebant; itaut magnâ hujus sollicitudinis parte, suos liberaret Confessarios. Idcirco, non absq; sufficienti fundamento, existimo, quod sicut DEUS in sua Ecclesia constituit Sanctum Franciscum ad paupertatis, & alios Sanctos, ad aliorum virtutum præbendum exemplum; ita periculosis his temporibus proposuerit hanc Virginē, ut timoris, & sollicitudinis, cautela, circumspeditionisq; ac disquisitionis exemplo doceret, quomodo Divinæ Revelationes, & inusitatae gratiæ tutò sint suscipiendæ.

§. II.

*Deus jubet, Marinam ob valdè sublimos fines,
ea scribere, quæ ipsi eveniebant.*

7. **E**X dictis sequitur, Venerabilem Virginem Marinam de Escobar ea, quæ ipsi eveniebant, non ex sua propria voluntate, neque ex animi levitate conscripsisse, & propalasse; cum potius ab hac re summè abhorruerit, usquedum id facere juberetur a suo Confessario Patre Petro de Leon; ut illa ipse diutiùs expendere posset, atque discutere, & exhibere aliis authoritate pollentibus, rerumque spiritualium peritis, ac doctis viris, qui suum de iis judicium
di-

30
differrent. Cum tamen is paulo post, connivens in illius repugnantia, ei dixisset, sufficere id, quod scripserat; ipsemet DEUS, eam denuò jussit cœpta proseguere, manifestatis illi admirandis hujus scriptionis finibus, & motivis, quod ipsa his refert verbis.

8. Postquam à DEO multas obtinuissem gratias; & ingentia solatia, fuissetque ab illo multoties, visitata, & illuminata, ut cognoscerem sublimissima ipsius mysteria, dicebat mihi aliquot continuis diebus: *Scribe quod tecum ago*. Ego verò advertens mihi à Divina Majestate iterari ea verba, dixi illi quâdam vice: *Domine; quare tua Majestas id à me vult scribi? an ne fortitan idcirco, ut reddere possim meo Confessario rationem eorum, quæ fiunt in mea anima? responditque mihi DEUS: Non ideo*. Tum ego rursus. *Quare igitur mi Domine? & Dominus mihi dixit. Facit ad meam gloriam, ut hoc scribas*. Ideòque subito incepti scribere, quia istud dictum tantopere me ad scriptionem cōpulit, ut absque magno conscientia remorsu eâ supersedere non possem. Verum & si scriberem: unâ id spectabam, conabarque consequi a DEO, ac postulabam quàm enixissimè, & ex intimo corde meo, ut me illuminaret, daretque mihi gratiam, ne quidquam fieret adversum Sanctissimæ ipsius voluntati: maluissem enim mihi eximere linguam, & amputare manus, quam vel unum verbum, DEO nolente, loqui, aut scribere. Quocirca timens meam malitiam, & astutiam diaboli, continuè dicebam: *Domine vis ne id a me fieri? & Divina Majestas mihi respondit: Ita; quia ista tibi, non tui solius tantum fiunt gratia, sed etiam propter alios*. Alias verò addidit: *Noveris hoc saculo reperiri in Mundo homines, qui vehementer falluntur, dum cogitant, ac dicunt, non esse tempus, quale quondam erat; & à me non conferri gratias, neque esse, cui eas possim conferre, quas consueverim*

rim

rim aliis prestare temporibus; quasi verò jam non essem, idem, qui eram. Juverit ergo eos intelligere, aliter se rem habere. Post hæc nihil ominùs adhuc metuebam, ideòque illi dixi cum magna verecundia, & confusione: Domine, ergonè ego miserabilis esse debeo instar campanæ, quæ alios advocat, ut veniant ad templum, licèt ipsa remaneat in Campanili? fac de me quod vis, neque enim ego aliud volo. Ad hoc mihi respondit quædam verba consolatoria, indicavitque nonnullas personas, quibus esset profuturum id, quod mecum agebat: Ego verò respondi. Plurimum gaudeo, Domine, quod cum ego tam parùm proficiam ex gratiis, quas mihi præstas, reperiat, qui ex illis proficiat.

9. His animata, perrexit scribere ea, quæ illi contingebant, cum tunc esset provectæ ætatis quadraginta quatuor annorum, sed DEUS indulgendo ipsius naturali repugnantia, illi dixit, ut hac vice scribendo consequenter impletet sexaginta circiter philyras chartæ; quodque deindè esset amplius aliquid sibi placiturum. Atque ita fecit, consignando quæcumque illi acciderant, & accidebant, usque ad ætatem quinquaginta annorum, aut aliquantum ultrà; quo tempore cum ipsa met scribere non posset, eò quod tum esset vehementer infirma ac debilis, ego, qui jam eram ipsius Confessarius, mortuo Patre Petro de Leon, illi mandavi, ut scribenda dictaret cuidam probatæ virtutis Virgini Adolescentulæ, quæ ipsi convivebat. Id verò illa egrè tulit, ob ingentem naturæ suæ resistantiam, abhorrentis à talibus cuiquam alteri patefaciendis, quàm Arbitro Conscientiæ. Et cum in hac re esset remissior, vidit à dextris Christum Dominum, quasi duobus à se distantem passibus, qui valdè gravitèr, & instar redarguentis ipsi dixit. *Quæ est hæc tua repugnantia Marina, cum, tam ex ordinaria Doctrina, quàm ex mea illuminatione, scias,*

scias,

scias, me velle, ut obedias tuo Confessario? Nunc verò ego intervenio, precipiendo, ac mandando, ut id facias, neque ultrà repugnes. Nunquid fortè nosti, qualia sint mea iudicia, ac intentiones? Et quam ob causam, aut cur, seu propter quem finem tibi ex mea misericordia has gratias conferam? atque an hunc in modum tecum forsan agam, quod id merearis? an potius propter multorum aliorum, atque alicujus speciatim bonum, & emolumentum? Supercede hac difficultate, Marina; obtempera tuo Magistro.

Non multò post incepit dubitare, utrum non committeret aliquem errorem in scribendis suis rebus, dixitque Christo Domino. Cuperem sanè vehementer, Domine, bonum paucis, & multa significantibus verbis scribendi modum assequi; sicut tu interdum meam animam edoces de tuis mysteriis: quod enim scribo, recensendo misericordias quas mihi præstas, multorum est verborum, videnturq; mihi istæ narrationes fusæ. audivit me Dominus, & penetravit cor meum, responditq; mihi quàm gravissimè, quasi interpositâ aliquâ morâ, quæ indicabat magnam majestatem: *Non dicis bene, qua namque ratione modum, quo te ego instruo, tibi que dicto, qualiter te conscribere oporteat meas veritates, ac mysteria, ac gratias, quâs tibi præsto, vocas narrationes fusas? depone istam ignorantiam, & simplicitatem, ac tace, & obedi.*

10. Istâ Christi Domini responsione indicatur id, quod hæc ejus famula aliquoties mihi asseruit, sæpè sibi ab illo inspiratum fuisse, & quasi dictatum; quod scribebat ne verbo mutato, in rebus majoris momenti, quas suggerebat scribenti; quod si quandoque evenit ut non meminisset, quid acciderit, dum tamen ordiebatur scriptionem, id ipsi DEUS in memoriam exactè revocabat. Quando verò de re quapiam dubitabat, itanè se haberet; an secus, interrogabat de ea Dominum, vel
ali-

aliquem assistentium sibi Angelorum, qui illi eximebant dubium.

11. Tanto porrò tenebatur desiderio non aberrandi à vero, ut aliquando dixerit DEO: Si tu velles, libèter dicerem meo Patri Spirituali, cui committis mea scripta, ut omnia, quæ in illis reperiuntur, & quæ ipsi non integerrimè satisfaciunt, deleat, laceret, ac destruat. Respondit autem ei Dominus, suaviter, & graviter illam corripiens: *Dic age, Marina, quis te Dominam constituit rei non tuæ, sed meæ, quam ità velis jubere destrui, ac aboleri? nunquid forsàn plus es, quam miserabile meæ potentis manus instrumentum? tace, & relinque ista, quæ ego facio prò meo beneplacito, ac providentia, & obedi, nullo verbo dicto.*

12. Sic anima ipsius reprehensa fuit, & convicta, ut faceret, quod illi à DEO præcipiebatur. Hoc audito, incepit dictare, quæ ipsi denuò eveniebant, alicui suarum contubernalium, vel suis Confessariis; brevi tamen adeo debilitata decubuit in lecto, ut illam oportuerit esse contentam, rerum suarum mihi rationè reddere oretenus, quas ego conscriberem. Cùm autem ego etiam propter meos graves, & continuos morbos illi possem adesse paucis vicibus; hūc defectum supplevit Pater Frater Adreas de Ponte, meus Germanus, ex Ordine Sancti Dominici, vir magnæ virtutis, zeli, & Spiritus, qui magnâ charitate, ac diligentia, per plures annos illam bis intra septimanam adibat, ut exciperet ipsius confessionem, & propter alia, quæ ei committebat: eâdemque occasione, me volente, illi referebat, quæ ipsi cum Domino acciderant; ille verò omnia fideliter consignabat, ac deinde ipsi exhibebat, ut dispiceret, an aliquid addendum existimaret, vel omitendum; atq; ità correcta mihi tradebat, & ego eadem cum ipsa conferebam, ac iteratò corrigebam.